

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 231/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, Černyševského 26, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Ssk 59/2021 z 20. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 6 Ssk 59/2021 z 20. decembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:

Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím z 22. apríla 2013 priznal sťažovateľovi od 12. novembra 2009 invalidný výsluhový dôchodok vo výške 36,33 eur mesačne. Prvostupňový správny orgán následne rozhodnutím z 3. decembra 2014 povolil obnovu konania vo veci rozhodnutia z 22. apríla 2013 o priznanie invalidného výsluhového dôchodku a následne rozhodnutím zo 16. februára 2015

priznal sťažovateľovi od 10. marca 2006 invalidný výsluhový dôchodok v sume 1 265 Sk, ktorý sa mu po príslušných zvýšeníach vyplácal od 1. marca 2015 v sume 84,97 eur mesačne. Rozhodnutím z 27. júna 2019 prvostupňový správny orgán od 1. júla 2019 zvýšil (valorizoval) invalidný výsluhový dôchodok sťažovateľa zo sumy 113,37 eur na sumu 122,37 eur mesačne. Sťažovateľ podal odvolanie a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ho rozhodnutím z 22. augusta 2019 zamietlo a potvrdilo prvostupňové správne rozhodnutie z 27. júna 2019. Proti predmetnému rozhodnutiu ministerstva podal sťažovateľ správnu žalobu na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorý ju rozsudkom č. k. 47 Sa 19/2019-110 z 10. júna 2021 zamietol. Napokon proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú taktiež zamietol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti rovnako ako predtým vo svojej kasačnej sťažnosti trval na nezákonnosti rozhodnutí Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia a ministerstva, ktorými mu bol zvýšený invalidný výsluhový dôchodok zo sumy 113,37 eur na sumu 122,37 eur mesačne. Sťažovateľ totiž tvrdil, že mu nemohol byť zvýšený invalidný výsluhový dôchodok, pretože mu mal byť podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov priznaný riadny výsluhový dôchodok, na ktorý má podľa jeho názoru nárok a ktorý mu mal byť priznaný na základe rozhodnutia ministerstva vydaného v odvolacom konaní pod č. SELUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016. Týmto rozhodnutím ministerstvo podľa názoru sťažovateľa ako odvolací orgán uložilo Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia povinnosť priznať sťažovateľovi riadny výsluhový dôchodok.

4. Sťažovateľ zároveň tvrdil, že rovnako ako správne orgány aj správne súdy nerešpektovali rozhodnutie ministerstva č. SELUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016, a teda rozhodovali arbitrárne vo veci týkajúcej sa zvýšenia jeho invalidného výsluhového dôchodku, pričom on svojou správnu žalobou chcel dosiahnuť, aby rozhodovali o priznaní jeho riadneho výsluhového dôchodku, resp. aby „potvrdili“ rozhodnutie ministerstva č. SELUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016, ktorým mu bol podľa jeho názoru priznaný riadny výsluhový dôchodok.

5. Napokon sťažovateľ vyčítal najvyššiemu správne súdu aj to, že v napadnutom rozsudku nezákonne a nesprávne uviedol, že správne súdy preskúmavajú zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, pričom sťažovateľ v petite svojej správnej žaloby žiadal zrušenie predmetného rozhodnutia správneho orgánu. Správne súdy preto podľa sťažovateľa nerešpektovali § 134 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), podľa ktorého majú byť viazané rozsahom a dôvodmi žaloby, pokiaľ nie je uvedené inak.

6. Už uvedené skutočnosti podľa sťažovateľa jednoznačne preukazujú, že najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku postupoval nezákonne a arbitrárne, čo predstavuje porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je teda porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku uviedol aj toto: „*Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia o zvýšení invalidného výsluhového dôchodku z titulu, že mu bol rozhodnutím (ministerstva, pozn.) z 26. januára 2016, Č.: SELUZ-43-62- 2/2015-OdSP priznaný výsluhový dôchodok, najvyšší správny súd uvádza, že predmetným rozhodnutím z 26. januára 2016 bolo síce zrušené prvostupňové správne rozhodnutie z 20. novembra 2015 o nepriznaní výsluhového dôchodku žalobcovi, avšak prvostupňový správny orgán po vrátení veci a viazaný právnym názorom vysloveným v rozhodnutí z 26. januára 2016 opätovne rozhodol o žiadosti žalobcu vo veci priznania výsluhového dôchodku tak, že rozhodnutím z 25. februára 2016 opätovne žalobcovi výsluhový dôchodok nepriznal. Na odvolanie žalobcu, žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodnutím z 02. júna 2016, Č.: SELUZ-4-25-6/2016-OSP postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z 25. februára 2016. Predmetné rozhodnutie žalovaného z 02. júna 2016 následne žalobca napadol žalobou, ktorú Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 17. septembra 2018, č. k. 43Sa 16/2016-131 ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 21. apríla 2020, sp. zn. 7Sžsk/7/2019 žalobcom následne podanú kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Týmto rozsudkom sa stali vyššie uvedené rozhodnutia vo veci priznania výsluhového dôchodku právoplatnými.*“

10. Z už uvedeného bodu je zrejmé, že rozhodovanie príslušných správnych orgánov a následne aj rozhodovanie správnych súdov o sťažovateľových nárokoch týkajúcich sa jeho riadneho výsluhového dôchodku bolo právoplatne ukončené dávno pred podaním kasačnej sťažnosti sťažovateľa, na základe ktorej vydal najvyšší správny súd napadnutý rozsudok. Navyše výsledok týchto predchádzajúcich konaní bol ten, že sťažovateľovi nebol priznaný riadny výsluhový dôchodok (najvyšší správny súd na strane 5 napadnutého rozsudku aj stručne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, prečo to tak bolo, pozn.), a preto sťažovateľove tvrdenia, že rozhodnutím ministerstva č. SELUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016 mu bol priznaný riadny výsluhový dôchodok a že správne súdy postupovali nezákonne a arbitrárne, ak toto rozhodnutie ministerstva nepotvrdili, ktoré tvoria gro argumentácie jeho ústavnej sťažnosti, sú v zjavnom rozpore s objektívnou realitou.

11. Ústavný súd konštatuje, že predmetom rozhodovania správneho orgánu, ktoré napadol sťažovateľ správnu žalobou, bola v tomto prípade iba valorizácia invalidného výsluhového dôchodku sťažovateľa. Kasačná sťažnosť sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu krajského súdu o tejto správnej žalobe, a preto sa ani najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku nemohol odkloniť od predmetu príslušného konania (valorizácia invalidného výsluhového dôchodku

sťažovateľa) a svojvoľne rozhodovať o veci, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá v inom konaní (riadny výsluhový dôchodok sťažovateľa).

12. Ústavný súd ešte dodáva, že celá ústavná sťažnosť sťažovateľa bola napísaná nekoherentným až nezrozumiteľným spôsobom a ústavný súd dokázal identifikovať, o čo v nej sťažovateľovi išlo, iba vďaka zrozumiteľne a prehľadne opísanému skutkovému stavu v priloženom napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu.

13. Ilustráciou už uvedenej obsahovej nekvality ústavnej sťažnosti je aj jedna z námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ totiž tvrdil, že správne súdy si svojvoľne zmenili predmet konania a odkázal pritom aj na to, že na strane 9 napadnutého rozsudku najvyšší správny súd uviedol „*nepravdu*“ v tom, že správne súdy preskúmajajú zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, pričom sťažovateľ v petite svojej správnej žaloby nežiadal preskúmavanie zákonnosti, ale žiadal zrušenie predmetného rozhodnutia správneho orgánu. Z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu na strane 9 je ale zrejmé, že tento iba citoval § 6 ods. 1 SSP, preto nielenže nemohol týmto spôsobom postupovať nezákonne, ale ani nemohol porušiť iné ustanovenie Správneho súdneho poriadku (§ 134 ods. 1), čo mu v tomto kontexte vyčítal sťažovateľ.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Ústavný súd teda pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu